

γούνται τὸ ἐξῆς μεταξύ δύτου καὶ καρχαρίου. «Δύτης ἔτοιμος ν' ἀναβῇ ἀπὸ τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης εἶδε καρχαρίαν ὅστις παρεφύλασσε αὐτὸν κατὰ τὴν διάβασιν, καὶ περιστρέφετο βραδέως ἄνωθεν τοῦ δύματος του· κατὰ σύμπτωσιν ξιφίας θανάσιμος ἐχθρὸς τοῦ καρχαρίου ἐπιπίπτει... μάχης δὲ γενομένης μεταξύ τῶν δύο τούτων θαλασσίων θηρίων, ὁ δύτης ἔλαβε και-

πλέον πεπολιτισμένος τόπος τῆς Εὐρώπης. Αἱ πόλεις τῆς Λομβαρδίας καὶ τῆς Τοσκάνης ἀπὸ πολλοῦ εἶχον ἀπαλλαγῇ τῆς Φεουδαλικῆς διοικήσεως καὶ ἐσχιστάριζον δημοκρατίας ζηλοτύπους ἐκ τῶν ἐλευθερίων τῶν, ἔνθα ὑπερεῖχεν ἡ τάξις τῶν πολιτῶν, καὶ ἔνθα τὰ συμφέροντα τῶν ιδιωτῶν ἦσαν στενῶς ὑποτεταγμένα εἰς τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς κοινότητος. Τὸ ἐμπόριον καὶ

ρὸν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν περιμένουσαν αὐτὸν λέμβον καὶ νὰ ἐξέλθῃ». Πάντοτε οἱ δυστυχεῖς δύται ἐπινοοῦσι διαφόρους μηχανὰς πρὸς σμίκρυνσιν τοῦ κακοῦ. Α. Σ.

ΔΑΝΤΗΣ

ὑπὸ Émile Gebhardt

Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς τῶν γραμμάτων τῶν Παρισίων.

Ἡ Ἰταλία ἦτο, κατὰ τὸ τέλος τοῦ ΙΓ' αἰῶνος, ὁ

ἡ βιομηχανία μεγάλως ἐτιμῶντο. Οἱ στόλοι τῆς Βενετίας, τῆς Πίζης, τῆς Γενούης, καὶ τοῦ Ἀμάλφης, ἐκμίζον εἰς τὴν Δύσιν τὰς πραγματείας καὶ τὰ πολύτιμα ἐμπορεύματα τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ Ρώμη ἦτο ἡ θρησκευτικὴ πρωτεύουσα τοῦ κόσμου. Τὰ δημόσια σχολεῖα πανταχόθεν εὐρίσκοντο εἰς ἀνθηρὰν κατάστασιν: τὰ νομικά, ἡ ἰατρικὴ, τὰ μαθηματικά, ἡ φιλοσοφία, ἐδιδάσκοντο λαμπρῶς ἐν Παδοῇ, ἐν Βολωνίᾳ, ἐν Νεα-